

ΧΕΙΜΩΝΑ >

Σάν απάντηση
στην κ. Αθηνά Ν. Τυροσούλη.

Κουλουριασμένη ή γριά Θυμιά σιμά στο παραγκώνι της συδαυλίζει τη στάχτη, ελπίζοντας πάντα πως θα ξεπεταχτεί καμιά γερή σπίθα, να δώσει φωτιά στο βρεμένο κούτσυρο που καπνίζει, έτσι στομένο πεύναι και μαυροκακαριασμένο, στη γωνιά.

Όξω έ βοριάς λυσομανάει, και μέσα στη γωνιά της καμαρούλα έχει απλωθεί ή παγωνιά. Κάθε λίγο και λιγάκι χουχουλάει ή γριά Θυμιά τὰ μαργωμένα δάχτυλά της και κουφαναστενάζοντας σιγολέει :

— Για τούς αφεντάδες είναι ή χειμώνας, που χουν όλα τάγαθά τους, έχι για μās τούς έρμους, τούς φτωχούς...

Και βγάζοντας άναστεναγμέ βαθύτερο άναθυμάτα, πώς τὰ δυό της τάγώρια, ή Σωκράτης κι ή Στάθης της έκει ψηλά στο Μέτωπο, στη βαρυχειμωνιά της Μικρασίας, θα ξεπαγιάζουνε, ποιός ξαίρει σε ποιά τρύπα γις χωμένα, σε ποι' άχυρένια καλύθα από κάτω, σε ποιά ξέφωτο σκοποι, με τὸ ντουφεκι στο χέρι...

Τὸ λυχνάρι, λιγοστό και ξεψυχισμένο φῶς σκορπώντας στην καμαρούλα, της πλακώνει περισσότερο την ψυχή κ' ήμισή κουδέρτα που την έχει ρήξει σαν μποξά άπάνω της, καταμαργωμένη κι αυτή, δέν τη ζεσταίνει, όσο κι αν τη σφίγγει πάνω της.

Κι άποκαιμιέται ή γριά Θυμιά, έτσι στο παραγκώνι καθουριασμένη και βλέπει... κι ή πεινασμένος καρβέλια όνειριάζεται.. και βλέπει πώς βρίσκεται σε μιὰ πλούσια κρεβατοκάμαρα, καθισμένη δίπλα στη θεριάστρα κι άφηρημένη βλέποντας τη λαμπερή φωτιά, ξεχωρίζει τὰ διάφορα μικρά καρβουνάκια που την άποτελούν και ήδονικά βυθίζει τὸ βλέμμα της μέσα σ' αυτό τὸ φωτεινό σύνολο... Και παραπέρα, σε μιάν άπόμερη γωνιά, ή γάτα της κουλουριασμένη πάνω στο παχύ χαλί, ροχαλίζει ή συχα ήσυχα στο χάιδεμα κάπιων άναλαμπών που φτάνουν άμφίβολα ως έκει κι άπαλά χρωματίζουν τ' όλόλευκό της γουναρικό.

Και τὰ θωρεί τὰ καρβουνάκια έτσι ένωμένα τὸνα κοντὰ σ'άλλο και βυθίζεται ή σκέψη της στο ματωμένο πέλαγο. άφου δέν έχει καμιάν άλλη έγνια να την τρώει, και σφαιλιάνει ήδονικά τὰ μάτια της και ταξιδεύει με τη φαντασία της σε θρυλικά παραμυθένια παλάτια που κλείνουν τὸ καθένα τους κ' από ένα ώρατο κι άτυχο βασιλόπουλο...

Μά ξαφνικά, πάνω στα όνειρατάξιδά της, άνοίγει διάπλατα ή πόρτα, χωρίς να τρέξει καθόλου, και μπαίνει μέσα μιὰ ψηλή, κυπαρισσόκορμη γυναίκα στα όλόλευκα ντυμένη, και τραβάει όλόισα στη θεριά-

στρα και πιάνει με τη χούφτα της τὰ καρβουνάκια όλα, όλα, και τὰ ρήχνει στο λευκό της κόρφο, και παίρνει και τις κουδέρες και τὰ χαλιά, που στα χέρια της γίνονται άλαφριά σαν πουπούλε, και τὰ ρήχνει στον ώμο της και γυρίζοντας να φύγει, σταματάει για μιὰ στιγμή μπροστά στην κατάπληχτη γριά Θυμιά και της λέει με φωνήν βριά κ' άύστηρή :

Είμαι ή Δικαιοσύνη έγώ, ή άπόλυτη Δικαιοσύνη της Ζωής, και σηκώνω τη φωτιά σου να την πάω σ' άλλες άπόκληρες της μοίρας που δέν έχουν ούτ' ένα καρβουνάκι να πυρώσουν τὰ μαργωμένα χέρια τους και σηκώνω τὸ χαλί σου και τις κουδέρες σου να τις πάω σ' άλλες, που δέν έχουν ούτ' ένα παλιόρουχο να σκεπάσουν τὰ ξυλιασμένα από την παγωνιά κορμιά τους. Είμαι ή Δικαιοσύνη έγώ κ' έτσι έρχομαι σήμερα στον ύπνο σου για ναρθώ σήμερα άξρις όλοζώιτανη και στον ξύπνο σου.

Κ' έφυγε, άθέρυια και μεγαλόπρεπα, καθώς μπήκε. Κ' ή γριά Θυμιά άνατρέμαξε από τὸ όνειρο που ειθε κι άνοιξε τὰ μάτια της και ξαναδρέθηκε στη θεόγυμνη καμαρούλα της, κουλουριασμένη στο παραγκώνι της, με τὸ βρεμένο και μαυροκακαριασμένο κούτσυρο που ειχε πάψει πια να καπνίζει...

Κ' έκανε τὸ σταυρό της μ' έγκαρτέρηση και σιγανουρμούρισε :

— Κυρά Δικαιοσύνη, πότε θάν τάξιωθώ να σε δω και στον ξύπνο μου ;...

Δ.Π.Τ.

ΑΧΑΡΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ

Στιγμές πώς έτσι οβύνεστε ; -σα μοιρολόι άργό- μέσ στο ρουμπίνι άπλωσε τάστρι της δύσης πέρα. Πόρτε και μένονε κοντὰ κέμι τὸ ναβαγό, που ή τρικινιά μιὰς ζωής με πέταξε στην ξέρα. "Απονες φέβγετε κιώιμε άλι στη συφορά μου χάρος δέ βρίσκεται εδώ, κι όμως μιὰ νέκρα άπλώνει... "Η νύχτα νάτη-ζύγωσε, που θάξο σι ντροφιά μου τις θύμησες, που θα μου λέει τὸ κέμα σα μανιάναι

ΤΟ ΠΛΗΓΩΜΕΝΟ ΑΗΔΟΝΙ

Κι' αν πόθησα κιά θέλησα σε μιὰ κορφή νάράξω να νιώσω άγέρη λείφτερο, να πεταχτώ στα μάκηη κάπιου βουνοϋ, του είναι μου τη σκόνη να τινάξω μιὰς κοινωνίας ξεθωρης... Στον πόνο μου ένα δάκρυ από τη σκέψη κύλησε, να με παρηγορήση, σίμπως ή πόθος νάγινε. Σκιαζουμαι να τὸ πῶ, δίχως φτερό, πώς δέν μπορώ στην άκρη από μιὰ βρύη θολώνω με τὰ κλάμματα τὸ χαρωπό σκοπό.

.. "Αηδόνι έγώ γλυκόλαλο με τὰ φτερά σπασμένα, γένηκε ή τόνος μου πικρός, βαρύς σαν την ψυχή μου "Ανέγνοιαστο σαν τραγουδῶ άλιμόνο μου ένένα ά μιὰ νεράιδα άπ' τὰ νερά μου πάρει τη φωνή μου

'Αγορίνο

ΣΤΑΘΗΣ ΖΑΡΚΙΑΣ